

BENCsik ISTVÁN

RAKJÁTOK HALOMBA A KÖVET

I.

*nekem nincsenek különös csodáim
arcokon ha látok
mosódik bennem megszokott szépalak
feszül a csönd
éjjel fák virágzanak
vagy útonálló kér kenyeret
esti lámpák nem azok*

II.

*fellángolnak szentiván-napok
fellobbannak hirtelen szalmalángok
az utcán
és a néni édes almát szór*

III.

*már nem furakszik hársfa lombjába
ősz haját a szél
karján találta*

IV.

*lány vasat koppintok
és a pörc szöge
pelyhet szór szét*

V.

*elindulnak valahová
derekadban a gyermeksírás
és a könnyek fogva maradnak*

VI.

*azt mondjuk régi falak
régi emlékek
akkor is hűtlenek vagyunk*

VII.

*álmok bölcsője kérdés
és fájdalom lehunyni szemed
mások előtt eltitkolni szóval
egy egyszerű nem mindennapi történet*

sorvadás fából
kínarcú emberek élnek
majd sárgában egészben látlak

VIII.

friss motívumokban
rózsák giccsét felelji egy kéz

IX.

az ember olyan mint a sásliliom
ma hallottad először a nevét
az ember olyan mint a meztelen kéz
cél szó ige
álmaiból visszatér
az ember olyan mint egy cafat penész
jó bűdös
falat kenyér

X.

te aki becsináltál
és szétkented a falakon hogy
éljen a sárga festék
nincs egyetem
csak lábmosás
imádkozunk a virágoknak
a szirmoknak
a béke hamvalnak
humócskát játszottunk az esti szélben
és a szél
lehetőfinomra csiszolta a követ a kitépelt szavakból
nekem a szó barátot feled
bánatom a semmittevés
az ábrándozás női báj óráiban séta magamhoz
és vissza

XI.

valami misztikus ködben alszik a város
a fények elfáradnak
egy sarokban sir a csönd
és kő
és tömb
és közöny
vajon ki tudja
esténként
amikor megvacsorázunk
honnán kerül szelíd szó
az asztalunkra